

ARBÚCIES

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú

1351543710

M. JUNOY

AHIR I AVUI

SEMPRE POPULAR

Rafael
Vilà
Barnils
arbúcies

Camprodon, 15
ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
ENTREPANS CALENTS I FREDS, etc.

CAFÉ

BAR

SALA DE T.V.

DISCOTECA

No pot pas dir-se que la celebració del Carnaval hagi sigut gaire important a casa nostra. No hi ha obtingut, quasi mai, el qualificatiu merescut de divertida.

El pes importantíssim de la gent adinerada va fer, en l'antigor, molt difícil la celebració d'una festa que, per raó de l'endarreriment quasi general, perillava de rellís car cap a la grosseria. L'Església, per altra part, ajudava aquella conveniència socialment superior amb una sèrie d'advertiments i de prohibicions, aconseguint, així, la quasi general abstenció i, encara, que els participants no fossin gent massa ben considerada.

El preludi de la festa tenia lloc el dijous anterior al Carnaval i se'n deia "Dijous llarder". La celebració es feia a la tarda als prats del Palau, a la part de baix del lloc on passa l'actual carretera de Viladrau. Hi concorria tot el jovent i la brivallada, sense excloure mai la gent gran. Hom hi rifava torrons, venia llamins i begudes i el jovent plegava la peça marges avall. Una de les dues cobles de la vila, per torn anual, hi tocava sardanes a tot drap; i, quan al caient de la tarda arribava l'hora del retorn, es cantava "L'airet de la matinada" a ple pulmó fins a l'entrada de l'Estenedor, on es diluïa la gresca.

El carnaval, però, no tenia, per ell mateix, gaire importància: unes quentes disfresses guarnides a la poca-solta; noies vestides de noi i nois vestits a la inversa, que corrien una estona pels carrers i tornaven a cau a mitja tarda. Abans de la guerra del catorze, uns quants humoristes tronats feien l'enterrament d'en Carnestoltes, a la Plaça, tot cantant unes absoltes que feien pudor de vi: l'acte es cloïa amb la cremada de quatre ninots que simulaven o volien simular les autoritats vilatanes. Però res més.

Entre el catorze i el vint-i-vuit (els de la guerra a Europa i la primera dictadura), la carnestoltada va, quasi, arraconar-se, fins que, en ple règim republicà, les dues societats recreatives "Renaixement Arbucienc" i la "Penya LLuscos", a cal Xic i al Cassino, respectivament, van ver unes edicions de la festa molt acceptables i molt divertides, si bé, cal dir-ho, circumscrites dins el propi domicili.

La guerra civil i els quaranta anys de pau que van seguir-la, van endur-se'n moltes coses: el Carnaval, principalment. Per a refer-lo, caldria una revisió de l'humor actual, i un esforç que ens sembla molt difícil.

THE SERVE'S NEW COMPANY.

" TO BE OR NOT TO BE "

Qui a Arbúcies no es recorda dels Pastorets, de Terra Baixa, i de tantes i tantes altres actuacions al "Centro" i qui no de la farandulesca gira a Maó.

Tu tens aquella febre d'estar permanentment a escena, ja sigui a l'abrigall dels llums del prosceni d'un teatre, ja al mig del carrer dirigint els nostres -i teuentranxables Serafins dels que fores l'alé creador amb en Picolives, ja en aquells llunyans ahirs de matrostes i genoveves a on jo havia pujat disfressat els Santscristòfols o per ajudar-te, -millor destorbar-te-, comprant, a toc d'enrogallada corneta ampolles buides de xampany, pells de conill ferros, ossos i qualsevol tipus de parrac.

Et guanyes la vida de drapaire però aquesta és solament una més de les teves posades en escena perquè tu MANEL ets senzillament un ACTOR, així amb majúscules!.

ZUM - ZUM

TOTS HI TENIM VEU:

Volguts:

Al llarg del temps hi ha hagut, arreu del món, milers de persones que a l'igual que jo han signat els seus escrits amb un mot qualsevol degut a una manca de noblesa segons dieu -i diuen- alguns.

D'ells puc citar, ací a l'abast, a l'Azorín, a Fernán Caballero, a Clarín, a Víctor Català, a Fíguro, etc..., que són els pseudònims d'il·lustres i nobles plomes con són les d'en José Martínez Ruiz, la Cecilia Böhl de Fäber, en Leopoldo Alas, la nostra Caterina Albert, i en Mariano José de Larra. Igualment seria tractar d'innoble a "La Espada más limpia de Occidente" ja que el guió del film nacional-catòlic "Raza" fou de Juan de Andrade que no era ningú més que el Gral. Sr. D. Fco. Franco Bahamonde, i no oblidem el seu dofí l'Almirall D. Luís Carrero Blanco que signava com Juan de la Cosa.

En aquest context s'embrutiria d'innoblesa al Premi Josep Pla 1980 en Jaume Miravittles col.laborador de "La Vanguardia Española" amb el pseudònim Spectateur, i a en Manel Vázquez Montalbán -darrer Premi Planeta- que figurà com a Manolo V El Empecinado en el "Por Favor", com a Sixto Cámara a la Capilla Sixtina, o com a Manuel Montalbán en l'època clandestina de "Mundo Obrero".

Ben noblement

ZUM - ZUM

¿Es quizás la gente?

Nació libre e inocente,
poco a poco, llenó su cerebro,
del veneno de serpiente,
su mirada se volvió fija
y transformó su cuerpo
escurridizo, como lagartija.

Encontró a sus semejantes,
y juntos acecharon la presa,
nacida libre e inocente,
y con su larga lengua,
lamieron su cuerpo y su mente,
y con la cola como látigo
desgarraron su rostro y su ambiente,
más tarde, con sus afilados colmillos,
le expulsaron su maligno veneno
a los ojos y al alma.

Así viven y sobreviven, aunque,
al final mueren en la cama.

Quizás, Dios los perdone.
¿Usted lo sabe?... yo tampoco.

RUFI MULERO

Amics:

Fa pocs dies m'he adonat que als nostres carrers hi falten les papeeres que hi havia abans. D'acord que aquelles, pobretes, foren poc respectades i tenien un aspecte atrotinat i ben poc agradable, de totes maneres, potser valdria la pena de fer un nou intent i colocar-n'hi d'altres, per veure si poc a poc i a còpia d'insistència s'aconsegueix que les persones tinguem un sentit cívic més acurat, almenys que no hi manquin els mitjans per demostrar-ho, no us sembla?. Sinó, en lloc de ser la "Vila Jardí del Montseny" potser aviat semblarà més una altra cosa no tan poètica, i sabria greu de veritat.

A qui pertoqui donar-hi solucions que posi fil a l'agulla.

Res més i gràcies.

ANGELA M^a

FEIXISME A CASA NOSTRA?

Com a arbucienc que visc fora de la vila i actualment intensament preocupat pels problemes del nostre poble, considero un deure de consciència fer la meua modesta aportació mitjançant la revista "Perxada".

Si la sinceritat és una virtut important de la persona, s'ha de tenir en màxim de respecte envers totes aquelles persones que tenen una diferent manera de veure les coses i que amb honestedat i profunda convicció canvien de pensament. Crec que es positiu i enriquidor escoltar la veu de la pròpia consciència i reflexionar-hi. Dissortadament són comptades les vegades que fem les coses honestament i després d'haver reflexionat a fons. Sabem estar molt més pendents dels nostres interessos i petites venjances; el desinterès social que hem heretat sembla un càncer encara difícil d'extirpar.

Massa sovint sentim encara aquella frase tan ben apresada uns anys enrera: "No us poseu mai en res que us pugui comprometre, feu el bé i no feu el mal", i així fent alguna almoïna ens quedarem tan tranquils.

Què n'hem fet de la nostra consciència col·lectiva?

Avui aquelles persones que han entès que caminar cap a la plenitud del bé vol dir, precisament, comprometre's, donar la cara i fer quelcom més que donar una trista almoïna, són desgraciadament atacades en massa ocasions pels "passotes", pels "feixistes", etc... i sinó observem el tracte denigrant que donem als partits polítics, als ajuntaments democràtics; les opinions fàcils i punyents, el menyspreu pels nostres governants, el poc civisme i el menyspreu per la cosa pública.

Observem com, encara avui, sobretot personatges de trajectòria artística o esportiva presumeixen de ser apolítics, continuant d'aquesta manera la vella tradició franquista de l'asèpsia total.

No fa pas molt a la capital de l'Alt Empordà, un ex-membre de l'ajuntament franquista buscava per la plaça Dalí signatures que recolzessin la seva postura contra l'ajuntament democràtic, basada en columnies.

Per Girona es comenta que si els problemes no es solucionen, que si es posen massa multes, etc... doncs bé, de tot això, diuen, en tenen la culpa els regidors i el batlle de la ciutat.

Fa poc vaig assistir a una reunió de l'Associació de veïns en la qual se servien dels problemes del barri per a manipular els reunits i carregar-se l'ajuntament. Un altre cas fou quan, fa poc i havent estat assaltats alguns pisos de la cooperativa d'Arbúcies un amic meu em deia: "Veus el què és la democràcia?"

Amb motiu d'haver clavat uns pals el C.D.A., per tal d'il·luminar el camp de futbol, s'ha acusat injustament a l'Ajuntament de ser el primer responsable del perill que representen per a la mainada.

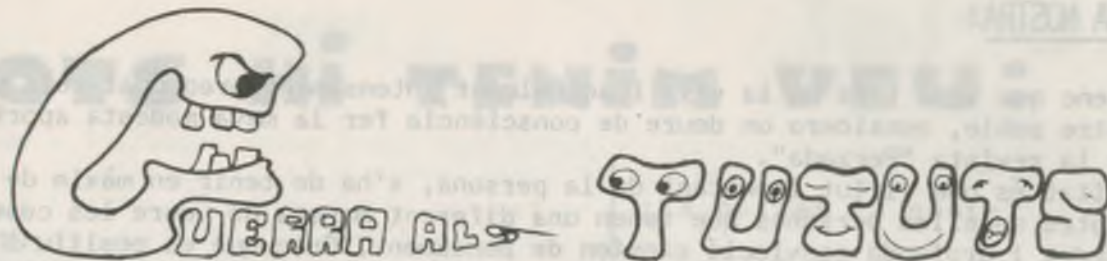
Així la cara oculta del feixisme se'ns fa trobadissa, perquè jo penso que tota actitud contra la democràcia, el progrés i el respecte a l'altre és una actitud feixista i darrera de cada una de les nostres intransigències hi ha una densa capa de feixisme.

Amb això no vull pas dir que no s'hagi de criticar, ja que tota crítica constructiva és positiva, sempre que sigui sana i honesta, i fins i tot el nostre benvolgut Batlle ens demanava aquesta crítica en el nº 1 de "Perxada".

Per tant, malgrat tot, m'omple de goig i d'esperança, veure des de fora, com en el meu poble hi ha tantes entitats en les quals la gent hi treballa desinteressadament, com en el nostre ajuntament que, malgrat les grans dificultats de moment es manté obert i compleix el seu programa electoral, que gairebé tot el poble va votar i que tots els vilatans continuen recolzant. Cada dia hi ha noves contribucions ciutadanes que ajuden i animen els que van elegir per tal de que continuïn la seva tasca.

De cada actitud que prenem o deixem de prendre, en depèn, en certa manera, el nostre futur.

Cordialment.

UNA QUESTIO FONAMENTAL

Seguint el fil del que vaig espresar en l'anterior escrit sobre l'Estatut, vull afrontar avui, i sotmetre-ho a judici de tots vosaltres lectors, un tema important, i que malgrat la seva transcendència, té la virtut o el defecte, de passar molt desapercebut per la gran majoria. A vós que no veieu gens clar el final d'aquest "tinglado"; a tu, que passes de tot, si és que has tingut paciència per llegir fins aquí; a vostè, mestressa, que no li inflin el cap que té molta feina..., Digueu-me: us preocupa quelcom més, del que fa referència a l'Estatut, que no siguin els diners suplementaris que tots sospitem que haurem de pagar per a mantenir quatre brètols més, empoltronats en un cèntric Palau de "Can Fanga"?. Ho comprenc, jo també crec que és un gran problema. Però no l'únic. I sobretot hi ha una qüestió que més que preocupar-me, em dol. Em sap greu: Han estat tants anys de poca llum, que hem perdut de vista la nostra identitat. Sí, ja tenim Estatut. Però, on és la nostra Sobirania? ¿A quin dels molts racons, per on ha transcurregut la llarga peregrinació, se'ns ha perdut?

On és la Sobirania del poble català?. On és la nostra capacitat d'autogovernar-nos? On és la nostra capacitat de decisió?. A l'epígraf nº 3 de l'article 1er. del Títol Preliminar de l'actual Estatut diu: "Els poders de la Generalitat (institució en que s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya), emanen de la CONSTITUCIO, del present ESTATUT i del POBLE."

Es a dir, la nostra capacitat política d'autogovern, la Sobirania de la Nació Catalana en una paraula, per obra i gràcia d'unes decisions externes a la nostra voluntat de poble català, emana primer i con a font fonamental, de la Constitució espanyola vigent; també d'aquest Estatut, merdejat de dalt a baix per persones que no volen reconèixer la nostra realitat; i en últim terme, del poble, que ha deixat clar que té personalitat pròpia i definida.

Per contrastar el que aquí defenso, només hem de fullejar l'Estatut de Núria del 1931 redactat i refrendat massivament pel poble català. A l'article 2on. del Títol I s'hi diu: "El poder de Catalunya emana del poble i el representa la Generalitat". Així de clar. Es pot argumentar que en passar per les Corts centrals l'any 1932 va ser totalment desfigurat. Però això no és res més que tornar al problema de sempre: la falta de comprensió per part del Govern Central a tot el que sona a catalanista.

I és el que diuen a certs llocs de la "Mancha" quixotesca: ¡Ai aquests catalans, si es conformessin en ser "culés" o "periquitos"..., per`mira que ser catalanistes!.

XAVIER GUELL

CONCURS PREMIAT AMB
LLIBRES PER VALOR
DE 1.000 PESSETES

GENT D'ARBÚCIES
GENT D'ASTÚCIES

CONCURS Nº 4

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

PREGUNTA Nº 1

¿Ets un bon observador de la nostra realitat arquitectònica?

PREGUNTA Nº 2

D'INTERES CULTURAL
HISTORIC I SOCIAL

PREGUNTA Nº 3

ESPORTIVA

Foto-M. Piana.

Aquesta porta l'has vista moltes vegades, però ¿saps situar-la a qui na casa correspon?

Durant les festes de Nadal se celebren des de fa molts anys, en el Centre Parroquial, els populars PASTORETS, representats per artistes locals.

Ens pots dir qui és l'autor que va escriure aquesta coneguda obra teatral?

En el concurs del mes passat et demanàvem l'any que es va inaugurar l'actual camp de futbol. Aquesta vegada ens hauries de dir qui és l'actual president del C.D. ARBUCIES el qual ho havia sigut ja en una etapa anterior.

- Envieu les respostes o porteu-les personalment a l'oficina de la Caixa o a la Biblioteca d'Arbúcies.- També les podeu enviar per correu directament a la Revista PERXADA. Teniu temps fins el dia 15 de març.

- El mes vinent publicarem la solució del CONCURS Nº 4 i el nom del guanyador.

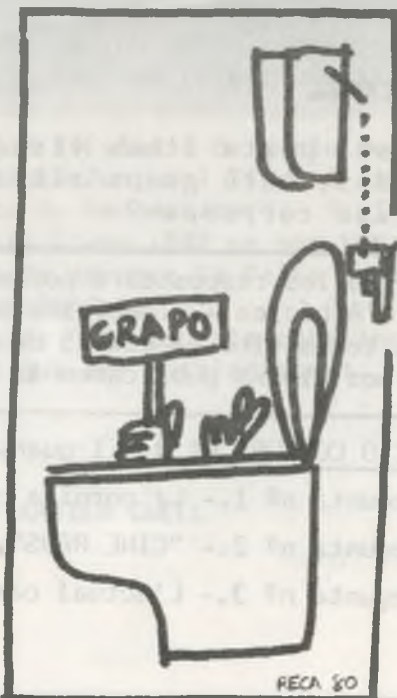
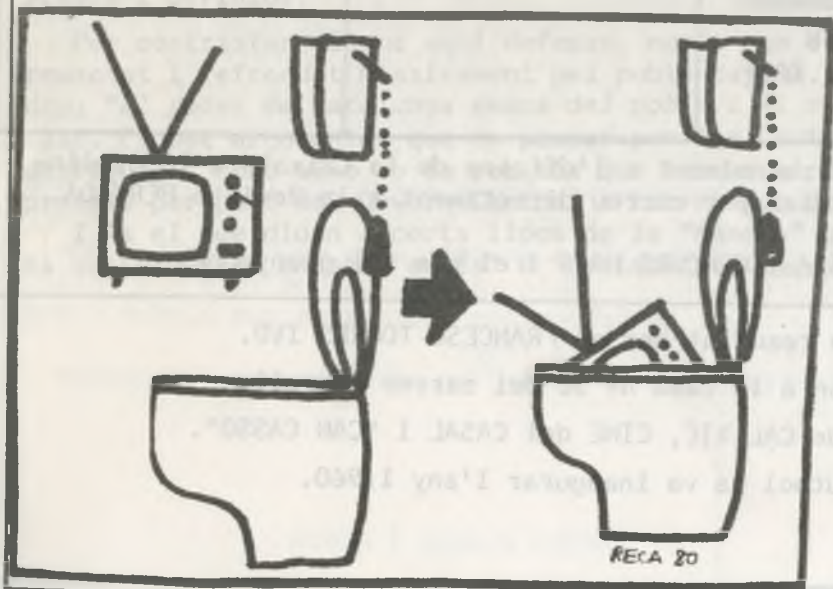
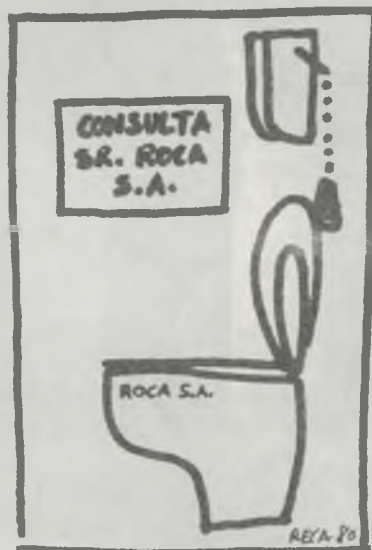
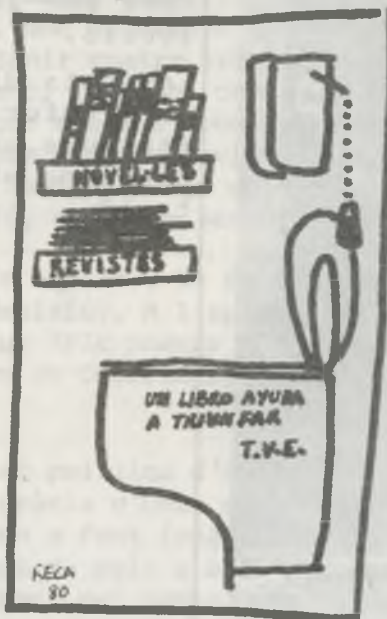
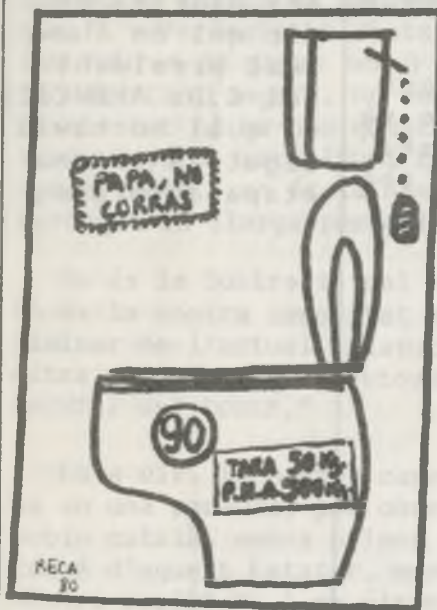
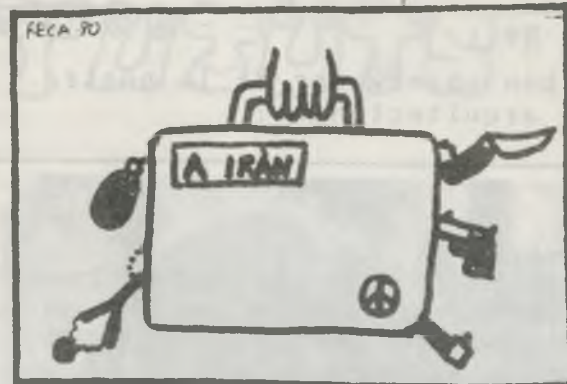
SOLUCIO CONCURS Nº 3: El guanyador ha resultat ser en FRANCESC TORRES IVO.

- Pregunta nº 1.- La cornisa correspon a la casa nº 58 del carrer Sorrall.

- Pregunta nº 2.- "CINE REUS", Sala de CAL XIC, CINE del CASAL i "CAN CASSO".

- Pregunta nº 3.- L'actual camp de futbol es va inaugurar l'any 1.960.

ACUDITS

l nostre arbre

Contestant de bon grat la petició que fa en el número proppassat la Sra. Mercè Junoy, intentaré donar una explicació.

Certament, l'arbre de la Plaça no fou plantat per pura estètica, sinó per deixar constància d'uns fets socials que interessaren als nostres avantpassats. Segons dades que he pogut recollir en diferents llocs, el plàtan del mig de la Plaça de la Vila, fou plantat per allà el 1.873 amb motiu de la revolució de setembre i coincideix amb el que feren moltes poblacions catalanes, sobretot les de l'Empordà, com a símbol del desig de llibertat política que imperava en aquells moments en el nostre país. Molts d'aquests arbres, però, foren arrancats posteriorment.

El nostre Arbre de la Llibertat té la seva història. Diu que una guarnició de tropes carlistes arribà a la nostra vila i en assabentar-se de la gesta dels arbuciençs, volien, amb gran aldarull, que l'arbre fos arrencat i cremat sense contemplacions, i ho anaven a fer, quan alguns veïns i els regidors del municipi van intervenir valentament prop del capitost pregant-li que impedís aquell atropellament, al·legant que anaven a destruir el principal ornament de la plaça i que el veïnatge se'n sentiria ultrajtat ja que constituïa un motiu d'esplai, etc.

Es veu que van convèncer el capitost carlí i ho va impedir, certament, però els posà per condició que hi pengessin un rètol amb aquesta inscripció "Arbol de Recreo"; i així quedà acordat i realitzat.

Però la tropa no quedà conformada amb aquesta sortida i continuà amb la seva actitud hostil i amenaçadora, però el seu Cap volent mantenir la paraula donada no tingué més remei que manar que fessin guàrdia uns sentinelles amb baioneta armada per a fer respectar l'acord pres. I així, un rètol i unes baionetes van salvar el plàtan simbòlic.

Un cop marxaren els carlins, els nostres avantpassats retiraren la falsa inscripció però la guardaren per a col·locar-la cada vegada que per causes de la guerra tornaven a fer presència a la vila; i així ha pogut arribar fins als nostres dies, ferm i esplendorós.

L'any 1.973, la vila, a instàncies del seu Ajuntament, va commemorar solemnement el primer aniversari del nostre arbre famós i va ser un acte emotiu en el que va participar, com tots recordem, el poble, convençut que es feia quelcom important, perquè un arbre per ser molt més que un simple vegetal, pot ser un símbol, una senyera que ens uneixi a tots en un batec d'autèntica amistat i llibertat.

JOAQUIM HORTA I FERRER

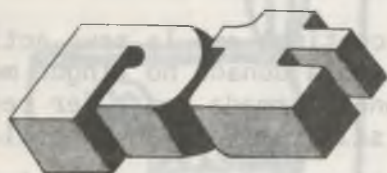
● *EL FUTUR ENERGÈTIC
NO ÉS ENCARA DEFINIT.*

● *TENIM SOL PER ESCALFAMENTS
D'AIGUA SANITÀRIA, CALEFACCIÓ
I GENERACIÓ ELÈCTRICA*

CONSULTEU SENSE COMPROMÍS A:

ELECTROTÈCNIA

FAE

MOBLES

pujadas tort

- *TAPISSERIES A MIDA*
- *MOQUETES*
- *CORTINES*

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

TRES AMBAIXADES ESPANYOLES...

I EL VENT.

Els ianquis són molt aficionats a calibrar la bona marxa de les coses de llur país, i prenen per guia estadística d'això, el fet de què, quan es fa públic l'estat anual de la Unió, la renda per càpita sigui generosa. No els importa gaire, o potser no els importa gens, el procediment utilitzat per a assolir-la perquè han après a mirar les coses del món amb la mateixa ullada simplista que els va permetre el genocidi espantós dels apatxes, del comanches i del sioux.

De Florida cap avall, el continent americà que va lluitar qui-sap-lo per a sacudir-se l'expoli a què van sotmetre'l els colonitzadors i els pirates, ha caigut, després de les dues guerres del segle, sota la "protecció" dels Estats Units. No hi ha res que valgui res, que no sigui de l'Oncle Sam: Bancs. Empreses mineres, Explotacions agrícoles i de Transport, Companyies de Pesca i Navegació, Polícies i Exèrcits, atipen el poc escrúpol d'un grup de famílies adinerades que, a cada República, tenen sotmeses i esclavitzades les masses obreres en un analfabetisme de por i en una pobresa de primera magnitud. I l'or, el plom, l'estany, l'allana, el cotó, els cereals, el peix i les fruites, s'evaporen sobre el camí de la gran República estrellada, com si els xuclés un nou i misteriós "Triangle de les Bermudes". Una bofetada a la galta del món, en nom de la llibertat.

Però ja hi ha indicis palpables del primer buf d'una ventada de protesta. Ultra els seguidors de Che Guevara, assassinat amb una pistola del Nord, s'ha aixecat una protesta més potent i desesperada: la d'una Església catòlica una mica rebel a l'actual línia romana, i que s'està possant, sense perdre res de la seva militància positiva, al costat de les classes explotades. Elder Cámara, el cardenal brasiler de l'esperança, és la mà que guia el traçat de la nova línia, i un exèrcit de monges i de sacerdots il·luminats per la flama de Joan XXIII, predica sense prejudicis la santa rebel·lia del darrer Concili, tot maldient del desamor, del caciquisme, del tot dels uns i del no-res dels altres, de la mala intenció que esclavitza encara molts pobles. I hom creu ja que, si bé hi haurà, encara, molts crucificats, la col·lectiva resurrecció serà definitiva i esplendorosa. Com la de fa dos mil anys, però més a la vora de la nostra pell.

Mentre no arribi (arribarà, però, com un pas inapel·lable!) el desmantelament de totes les dictadures que encara infecten el con dels sotscontinent americà (l'explotació de cent pobres per cada ric), no cal que ningú es faci il·lusions de pau a les terres descobertes per Colón. Però Déu vulgui que l'aire nou que sacudeix, tot baixant, les llunyanies sudamericanes, s'endugui la necessitat d'un recurs tan inútil com aquell que ha motivat la recent ocupació de les Embaixades espanyoles a Guatemala, a El Salvador i al Perú; perquè nosaltres no podem fer-hi res.

I perquè, per altra banda, ja tenim prou feina a casa nostra.

RAFAEL VILA i BARNILS

tot xeccant

en MANEL ROTLLAT

Ja ha arribat Carnestoltes, temps de tradició i gresca... Amb aquests dos mots ens ha vingut al cap un personatge ben popular i engrescador que ho ha trepitjat una mica tot. Doncs, som-hi, anem a fer-la petar amb en Manel!

- Manel com era abans la feina de drapaire?

Un xic carregosa! Els transports no eren com ara... agafàvem els camions de'n Reus per anar a Viladrau, o sinó esperàvem el cotxe de línia (els dimarts) per anar a Vic, St. Hilari, Espinelves... (jo feia tota aquesta muntanya), i tot a coll, tot passava per l'esquena. Per baixar la càrrega ens havíem de refiar de la bona gent... Llavors un feia a l'altre!. Més endavant vaig tenir un carro amb un burricot, un matxo... després va ser un cavall i..."la famosa Genoveva".

- Ha tingut una bona història la Genoveva, oi?

Ma i tant!. Era un turisme de l'any 28 i quan el vaig comprar només en quedava el xassís. Ja quan el vàrem anar a buscar a Barcelona va ser l'atracció. De bon començament hi va haver feina per engegar-la i només va tirar fins a les afores de Barcelona. Ara imagina't un xassís tan tronat, pel mig de la Diagonal tan sols amb el vidre de davant!. La vam deixar abandonada allí durant dos dies. La gent em deia: Ai Rotllat, no hi trobaràs pas res..., però...ca!, no hi faltava pas cap cargol, i mica a mica la vaig anar restaurant com si fos una peça de museu (la vam carrossar amb quatre fustotes i amb les portes que tancaven amb baldó...). Amb els Santcristòfols va anar agafant coneixença. Cada any ella i nosaltres ens vestíem de manera diferent (de pagesos, de senyors...) i a l'últim any la vàrem

fer "reina per un dia", amb una corona, una capa i tirada per un matxo li vàrem fer l'a déu final...

- Els drapaires d'avui ja no fan servir la trompeta...

Ben segur que no es fa enlloc. La tradició es va perdent, però a mi m'agrada de mantenir-la. Encara conservo la romana de quan vaig començar, però no me la deixen fer servir gaire perquè no es veuen els númers i no se'n fien. La trompeta també és la primera i fa badar a molta gent... té un soroll fluixet, però que es filtra per les parets i ressona... Aquest comentari el vaig fer amb uns forasters que encuriós em preguntaven: "Vol dir que el senten amb aquesta trompeta?", i tot seguit es va donar la casualitat que una dona va treure el

L'ofici de drapaire, una feina que mica a mica va perdent el seu caire tradicional. A en Manel li agrada mantenir-ho com abans.

El darrer Sant Cristòfol de la "Genoveva d'en Rotllat"

amb...

cap per la finestra i em cridà: "Manel, passa, que tinc ampolles!"... i ben convençuts, tots vam riure.

- *Gairebé es pot dir que has entrat a totes les cases del poble...*

La feina de drapaire comporta un tracte directe amb molta gent, i això la fa ser molt humana.

- "Mª Rosa", "La Lluita estèril", "Esparvers a la muntanya", "Terra BAixa", "Els Pastorets", "D'aquesta aigua no en beuré", "L'estudiant ros", "La Pepa Maca". Actor de tota la vida. Què ens en pots dir?

Abans de tot que en guardo un bell record i també, una gran enyorança, però ha estat "una etapa" de la meva vida.

La plantilla de juvenils dels anys 68-69-70 i en Manel Rotllat, el seu entrenador al bell mig.

- *Una anècdota que en guardis amb una especial simpatia?*

Mentre estàvem representant "L'estudiant ros" a Espinelves ens vàrem quedar sense llum i nosaltres ja ho deixàvem correr... però el públic ens va animar a continuar la comèdia a la llum d'espelmes... Va ésser divertit de debò!

- *Dalt de l'escenari, segueies al peu de la lletra el text?*

Jo sóc improvitzador de mena. El teatre s'ha de sentir, no n'hi ha prou amb saber-se el paper... se li ha de donar vida!

- *Actor en escena i també al carrer com a director de la popular banda "Els Serafins". Per què aquest nom?*

Víctor Balaguer, que estiuejava a "Can Blanc" va apadrinar a una antiga banda d'arbúes amb aquest renom, de tant que desafinaven -segons diuen-. Nosaltres l'hem reviscolat.

- *I vosaltres també desafineu?*

D'allò més! Però mireu, en una de les nostres parades pels carrers del poble vam ensopegar-nos amb unes persones que feia molts anys que eren fora, i l'interpretar "Dolça Catalunya" vaig veure, emocionat que mentre cantaven, les llàgrimes els baixaven cara avall. Amb això queda palès que la nostra música, tot i que no es gens refinada, arriba al cor.

El teatre s'ha de sentir... donar vida a l'obra... ens diu en Manel

En Manel, actor en escena i també al carrer tot dirigint "Els Serafins".

- També t'has mogut dins del camp de l'esport, oi?. Què ens expliques de la "bonica plantilla de l'any 68"?

M'agradava d'anomenar així als juvenils que vaig entrenar els anys 68 69 i 70 (això que ells se'n reien). L'amistat que va nèixer llavors encara la manténim. Ens anem retrovant cada any, fem una caminada, un tec i la xerrada... Ah! en una de les primeres trobades, jo els vaig portar a l'ermita "petita i bonica" de Sant Segimon a demanar-li que ningú no prengués mal durant el torneig i que la nostra amistat no es refredés mai, i ara són ells els que sempre em diuen per anar-hi.

- T'accepten les bromes?

Sí, gairebé sempre. No ho veus que tothom ja em coneix!. Les meves bromes són franques!

- Quan les fas amb aquest posat tan seriós, no se t'escapa el riure?

Veure les expressions dels altres es el més bo; però cal estar seriós com un plat d'arròs!

- Ets sentimental?

Encara que no ho sembli, ho sóc molt.

- Optimista?

Més aviat un xic pessimista, em faig un munt de les coses!

- Tens amics de debò?

La meva dona, els meus fills i alguns d'altres.

- Ets rancorós?

Normalment no, però si crec que tinc raó em dura bastant.

- En Rotllat seria el mateix Rotllat fora d'Arbúcies?

Sí. A tot arreu on he anat m'hi he sabut fer l'ambient.

- Ens dóna les gràcies per haver pensat amb ell Creiem que és a ell a qui les devem per aquesta estona tan agradable que hem passat, i que ens ha servit per conèixe'l un xic més. I també per tants altres moments que ens ha fet passar a tots plegats...

cultura, *cultureta,* culturassa

MANIFESTACIÓ CONTRA LA LLEI D'AUTONOMIA UNIVERSITÀRIA

Divendres dia 1 de febrer, al migdia, una manifestació de més de cinquanta alumnes del col·legi Montsoliu, va recórrer part dels carrers de la vila, com a protesta pel projecte de llei d'autonomia que el govern de Madrid vol aprovar per als centres docents tant universitaris com no.

L'acte va desenvolupar-se amb molta tranquil·litat, es portaven pancartes i es van cridar eslògans en contra l'esmentada llei.

Alguns dels punts, els quals són motiu de protesta: "1.- Aquest projecte de la UCD ha estat elaborat sense la participació universitària. 2.- Atempta contra el poble català perquè bandeja i contradiu el nostre Estatut d'Autonomia. 3.- Impedeix que sigui la Generalitat qui determini amb precisió els límits i els perfils concrets de la Universitat Catalana. 4.- Vol impedir la plena normalització de la llengua catalana, privilegiant encara més la castellana. 5.- Es un retorn a la universitat classista, ja que privatitza aquest sector fins a l'extrem que una matrícula pugui arribar a costar, per curs i alumne, més de 150.000 pessetes .

Cal remarcar que la vaga que van fer els alumnes del col·legi Montsoliu, va ser activa, van netejar totes les classes, van plantar els sòcols que havien caigut, arreglaren la biblioteca i el divendres al matí van fer un disc-fòrum.

AGRUPACIÓ SARDANISTA

El dia 16 de Febrer va començar el curset d'ensenyar a ballar, comptar i repartir sardanes, per a totes les edats, als baixos del col·legi Montsoliu.

El curset acabarà el 19 d'Abril amb una audició de sardanes.

Patrocinada per la Biblioteca de la Caixa:

Per el dia 14 de Març, a 2/4 de 10 del vespre, al local de la Biblioteca hi ha programada una conferència sobre:

"L'abús dels medicaments"

Xerrada molt interessant per a tothom.

Aquest mes, s'ha començat a fer el canvi definitiu de les plaques dels nostres carrers.

S'està preparant pels mesos de Març, Abril i Maig, un curset de gimnàstica femenina. Per informació podeu anar a l'Ajuntament.

ASSOCIACIO PRO-DEFICIENTS "MONTSENY-GUILLERIES"
ARBUCIES

En la campanya AMPOLLA-PAPER que es va fer el passat dia 12-Gener-80. a favor dels deficients

es recolliren:

9.015 Ampolles de xampany
5.152 Quilos de paper i cartró
4.000 Ptes. en efectiu

que han suposat un ingrés total de:

40.062,- Pessetes

Moltes gràcies als col.laboradors, a tots els que heu donat ampolles buides o paper a les Empreses i particulars que varen cedir camions i furgonetes, al servei d'altaveus per a la propaganda, a tots els que ajudaren a la recollida i a en Manel Planchart que ens ho va alegrar amb gales i vi.

L'ASSOCIACIÓ

MOVIMENT DEMOGRÀFIC (per J.B.C.)

GENER 1980

Baptismes: 2.- Anna Xamaní i Vilafort; Francisca del Mar Díaz del Barrio

Casaments: 1.- Joaquim Rovira i Ferrer - Marta Cuberta i Riqué.

Defuncions: 5.- Teresa Riqué i Massaguer; Concepció Gallego del Alamo; Rosa Castañer i Masdemont; Carme Pujolràs i Johé; Isidre Roure i Villaret.

Ara fa cent anys: (Gener 1880)

Baptismes: 17

Casaments: --

Defuncions: 13

Necrològica

El dia 8 de Febrer va morir a Arbúcies el Dr. Santiago GELI i MAYMI.

El seu servei com a metge durant quasi 55 anys el fa mereixedor de la nostra gratitud. La seva personalitat anava vinculada als esdeveniments de la nostra vila des de 1923 i per això la seva desaparició ha afectat a tothom ja que el consideràvem un amic i un arbucienc més. No és estrany, que l'acte del seu enterrament fos com un últim homenatge emotiu i sincer de la població arbucienca. Volem fer arribar a la seva família els nostres sentiments de pesar per la pèrdua d'un ésser estimat. Descansi en pau.

A partir del dia 11 de febrer les plaques mèdiques de la seguretat social queden cobertes per:

METGE TITULAR:

Dr. Antoni Rodríguez i Poncela

HORARI: de 9 a 11 del matí a l'Hospital
Dijous festa setmanal

DOMICILI:

Gna. Assumpta, 44 2on. 1^a

METGE LLIURE:

Dr. Joaquim de Ribot i Mundet

HORARI: de 9 a 11 del matí a l'Hospital
Divendres festa setmanal

DOMICILI:

Prat Marçet, 2-3 2on.

RECORDEU:

= LES BOSSES DE PLASTIC SON PERILLOSES =

A més a més de representar un perill ecològic (no s'autodestruïen), són un greu perill per a la mainada. Jugar amb una bossa de plàstic i posar-se-la per barret pot asfixiar un nano.

PROCUREU NO TENIR-LES AL SEU ABAST !

CONSELLERIA DE SALUT PUBLICA I QUALITAT
DE VIDA

CASINO ARBUCIENC

DEL "CARAJILLO"....

AL CUBATA.

Per a molts un bar, o en aquest cas el casino arbucienc, només és un racó més on podem prendre una copa, encetar una tertúlia, fer la botifarra... en definitiva passar el temps. No obstant aquell qui sigui amic de l'observació s'adonarà que el casino arbucienc, com molt altres locals públics, porta implícits uns costums i uns hàbits que ha imposat una determinada manera de fer de la gent. Ja en l'article anterior, on J. M. RUEDA fa una breu història del casino, podem deduir que hi havia un grup social de la vila que dotava (i malgrat tot encara dota) d'una personalitat molt acusada al local. Aquests són els eterns amics del "carajillo" i de la ratafia, del calinquenyo i del caldo, de la botifarra i del canari, dels pantalons de pana i de la camisa de cotó blava, de l'escopeta i del senglar... en definitiva, de la gent que penca i que beu, que sua i que menja. Era i és un grup rígid, inflexible i bonhomíós a l'hora de seguir les seves pautes de consum i comportament. Sempre freqüenta el local a unes hores determinades, sempre ocupa unes mateixes zones de l'edifici, sempre demana les mateixes begudes, etc.

Segurament a molts de nosaltres aquesta descripció ens sembla difosa i llunyana, per què? L'explicació d'aquest fenomen hem de buscar-lo més enllà de l'àmbit local estrictament arbucienc, en la dinàmica que ha seguit la societat occidental aquests darrers anys. A grans trets i ometent la complexitat del problema, raons de tipus econòmic i sociològic explicarien aquest procés. L'augment de la producció, l'acceleració i creació de noves formes de consum i de lleure, el menyspreu per tot allò que és tradicional i popular, l'impacte dels esbarjos més "avançats" i "civilitzats" (discoteques, pubs, etc...) han trencat antics esbarjos tradicionals i han forçat l'entrada de noves formes de consum i de lleure, destinades majoritàriament al jovent.

Ara bé, ens preguntarem quina incidència té tot això sobre el casino? Doncs bé, per aquestes raons i per altres, arriba un moment que el cafè i el carajillo no són prou rendables i es fa indispensable adaptar-se a les exigències del moment. L'acceptació d'aquestes noves regles imposades des de fora per significar el redreçament econòmic, la no acceptació significa l'automarginació. En resum, aquest article només intenta ser la crònica d'un món que se'ns evapora (el del carajillo) a causa de l'aparició d'un altre món molt més arbitrari que l'anterior (el del cubata)

En el proper número de Perxada veurem com es reflecteix aquest procés en el casino.

ANDREU BOVER

EL PLAER
DEL PLE.

ORVUAR

A reveure

ZUM-ZUM

P.S.: L'autor voldria que el text d'aquest article de comiat no ofengués el subjectivisme de ningú.

Un dels esports més arrelats a la nostra població és sens dubte el de la pesca. Qui és que des de jovenet no ha agafat la canya i ha anat per les múltiples gorgues que hi ha al llarg de la nostra riera?

Anys enrera quan encara no podíem ni somniar que la riera d'Arbúcies la veuríem curulla de truites, que es formaria una Societat de Pesca i que tots els aficionats en aquest esport necessitarien la seva corresponent llicència per exercir la pacient tasca d'aguantar la canya de pescar.

La veritat és que el món dona moltes voltes i bé podríem aplicar aquella célebre dita d'aquella vella que no volia morir-se mai perquè sempre en veia de noves.

Per tal de no fer alguna atzagaiada, hem pensat posar-nos amb contacte amb en JOSEP VILA i XAMANI, que tan dignament presideix la Societat Local, convençuts que ell millor que ningú ens pot orientar amb tota seguretat del desenvolupament de la pesca a Arbúcies.

"Ens diu que per al millor repoblament de la riera no hi ha hagut altra solució que prescindir del viver que durant tants anys ha vingut funcionant en el Molí de les Pipes i fer unes instal·lacions noves a la masia de Can Vellveí, on actualment disposen de vint mil truites, havent-nos assegurat que dintre pocs dies ens en portaran deu mil més amb un tamany de dotze centímetres amb la qual cosa comptem que enguany la pesca serà ben nodrida.

També afegeix que tenen projectat de construir unes piques per al naixement de les truites dels ous, essent curiós el procés que segueix ja que durant un mes s'alimenten de les substàncies alimentoses que porta el mateix ou.

A més a més, em diu que s'hi faci constar el seu agraïment a tots els membres de la Junta i Socis, al mateix temps que el fa extensiu a totes aquelles persones que desinteressadament els han ajudat materialment i econòmicament fent possible amb la seva ajuda muntar unes instal·lacions que són un model admirat per tota l'afició local i forastera".

No podent expressar tot el que voldríem per manca d'espai referent aquest bonic esport, ens acomiadem de l'amic Josep, agraïnt-li la seva atenció i acceptant la invitació que ens ha fet perquè puguem visitar detingudament aquesta curiosa instal·lació orgull de la vila d'Arbúcies i comarques partioneres.

JOSEP GUÀRDIA

CAMPIONAT DE BILLAR

Al cafè Mariné s'ha celebrat, durant aquests últims mesos, el Campionat Local de Billar amb competició de dobles. Els participants de l'esmentat campionat són els següents:

ENRIC SERRA
RAFAEL RIBERA
LLUIS CORTES
JOSEP PASTELLS
JOAN CANALS
LLUC SOLER
JAUME BALTA
JOSEP GUYAL
JOSEP SERRAT
JOAQUIM JUNCA
ISIDRE CANTAL

LLUIS OBIOLS
JOSEP IGLESIAS
JOSEP CHICO
JOSEP MAIXENCs
FRANCESC SANCHEZ
NARCIS LACOMBA
JOSEP NOGUERA
RICARD RAURELL
JOSEP CARCEL
JOAN RIBERA
JOAN IGLESIAS

JOAN COMAS
JOSEP CORNET
JOAN BATALLA
J. ANTON GELI
MARTI ROBAU
ALBERT TUTUSAUS
MANUEL PLANCHART
JOSEP VALLS
LLUIS VILA
FRANCESC PEREZ
JOSME
JAUME MIR

Aquest campionat es va dividir en 2 categories.

La final de la 1ª categoria la varen disputar les parelles formades per en JAUME BALTA i JOAN RIBERA contra JOSEP VALLS i LLUC SOLER, quedant guanyadors els últims.

En la 2ª Categoria s'enfrontaren a la final JOSEP CORNET i JOSEP IGLESIAS contra JOSEP MAIXENCs i JOAN BATALLA, quedant guanyadors també els darrers.

El campionat d'individuals s'està celebrant aquests dies i en el proper número de Perxada donarem informació dels resultats finals.

CAMPIONAT D'EMPRESES BAIX-MONTSENY

El mes de novembre del 79 s'inicià el Campionat de futbol d'Empreses del Baix Montseny. Aquest campionat s'ha organitzat a través d'un grup d'empreses de Sant Celoni i d'Arbúcies.

Arbúcies està representada per dos equips: INDEPENDENTS i AT. VALDIVIEJAS.

Els independents tenen com a preparador en JOSEP GALCERAN i l'At. Valdiviejas en FRANCESC PERAFERRER i l'ANTONI GORDILLO.

Falten encara tres partits per acabar aquest torneig. La classificació va de la següent manera:

1 - P.R.F.	24 punts.
2 - AT. CELONES	23 "
2 - INDEPENDENTS	19 "
4 - SALICRU	18 "
5 - PONT TRENCAT	18 "
6 - AT. VALDIVIEJAS	14 "
7 - VILLALBA	9 "
8 - PAMIES	8 "
9 - TELUQ	6 "
10 - CHAMBURCY	5 "

JOAN SERRAT

DES DE BANYOLES

L'AGRUPACIO TEATRAL D'ARBUCIES INICIA EL CICLE D'HOMENATGE A
JOSEP M. FOLCH I TORRES

El diumenje dia 13 de gener a Banyoles fou un dia arbucienc. Amb dos autocars arribaren a mig matí, a més a més de cotxes particulars, els components del Grup Teatral del Centre juntament amb llurs familiars i amistats. A mitja tarda i a ranvespre veíem també rostres satisfactoris pel bon resultat obtingut en el partit desenvolupat en l'Estadi Municipal. La casualitat va fer que la representació esportiva i cultural d'Arbúcies es donés cita a la ciutat del llac.

A les 5'30 de la tarda començà la representació d'ELS PASTORETS D'ARBUCIES. La platea del teatre estava plena d'espectadors àvids de contemplar uns "Pastorets" en català (cal advertir que a Banyoles es presenten des de fa més de 75 anys els tradicionals "Pastorcillos" titulats "El nacimiento del Salvador o La redención del esclavo" d'autors olotins). El públic els seguí ja des del primer moment amb vertader entusiasme i foren molt aplaudits en els finals del quadres. Efectes de llum i so es veien ben aconseguits i molt més partit se n'hagués tret d'haver-se pogut disposar del ciclorama que dissortadament s'enderrocà de l'escenari banyolí per tal d'encabir-hi el dificultós muntatge de "M Catalònia" d'Els Joglars. Amb tot això s'aconseguien bells efectes de llum negra i es produïren contrastos excel·lents en l'escenografia, on s'hi veïeren combinats decorats de l'arbucienc Antoni Casellas amb els de l'artista banyolí Joan de Palau. També tingué una bona acceptació el decorat de l'infern de Joaquim Horta.

La interpretació en conjunt agradà mostrant el públic preferència pel bon treball del jove que executà el paper de Jeremies.

Cal esmentar com un dels valors primordials d'aquests Pastorets d'Arbúcies, el magnífic cor de veus del grup de pastors. Llàstima que aquest cor no reforcés entre bastidors el dels dimonis, mancat d'unes veus més greus.

Les "cobles" molt encertades tingueren bona acceptació i foren molt aplaudides pel públic, així com en el final de l'espectacle en el que sortiren a saludar els actors enmig d'una llarga ovació.

Després de la representació els arbuciencs s'aplegaren a l'escenari on se'ls obsequià amb un petit refrigeri. Era bonic veure'ls a tots, a peu dret, en bona harmonia, treballant al mateix temps en el desmuntatge dels decorats sota la direcció del dinàmic Riumalló.

La Junta del Cercle de Catòlics de Banyoles es reuní amb ells dialogant amb franca companyonia i fent-se partíceps de la seva alegria, si bé aleshores es vivien uns decoratjadors moments ja que s'esperava el resultat d'un plet de deshauci promogut per part del propietari de l'inmoble.

Avui, però, escric podent donar la notícia que aquest plet ha estat guanyat pel Cercle de Catòlics i amb aquesta alegria podem ja respondre a la pregunta formulada als d'Arbúcies abans de partir:

- Què, ara fins l'any que ve?

Sí, fins l'any que ve, si a Déu plau.

JOAN OLIVES

Una mica d'humor

LA SENYORETA I EL GOS

Coses que m'han passat

Anant pel món es veuen coses ben estranyes, tan estranyes que a vegades resulten ximple ries... L'altre dia, en el tren, va passar-me un cas que es digne de ressenyar.

A l'estació de Cardedeu, entre altres passatgers, va pujar una d'aquestes senyoretetes que ara estan de moda... Era una rossa falsificada, primeta, que portava una bossa penjada a l'espatlla, una jaqueta sota el braç i a coll, un gos petit, de pèl negrós i encabellat, més lleig que un dia de tempestat.

Aquella senyoreta va asseure's davant meu i un cop hagué posat la jaqueta i la bossa sobre el seient, començà a fer festes i petons al gos, igual que si es tractés d'una criatureta.

El gos va estornudar i ella tota alarmada i melosa va dir-li omplenant-lo de carícies:

- "¿Qué te pasa, Monin? Tienes frío? Pobrecito!"

I va abrigar-lo amb la seva jaqueta... Després, aquella senyoreta, dirigint-se a mi va afegir:

- "Está enfermito...Hace dos dias que no come nada..."

- "Caray! -vaig contestar- pues parece que está muy embotido!"

- "No será de comer -aclarí ella- Domingo al salir del cine se acatarró y ahora no hace más que estornudar...Pobrecito Monín! Tan simpático que es!"

- "Caramba, -vaig dir- que no haga bromitas! Mire, unos amigos y yo teníamos un mono y el tío era tan marrano que en invierno no quería que le pusiesen el abrigo...y sabe usted lo que pasó? Pues que se resfrió, bostezó y la "diñó"!"

- "Pobre mono! ¿Qué "desgraciaito"!"

- "Tiene razón! Teniéndolo "tóo", como María de la O"!"

Tres estornuts ràpids del gos varen tallar-nos la conversa en sec. La senyoreta ja no estigué més per mi. Abraçà el gos i em vaig creure que se'l menjaria a petons.

- "Monín de mi alma! Monín de mi corazón! Qué te pasa? El tren te marea, verdad?"

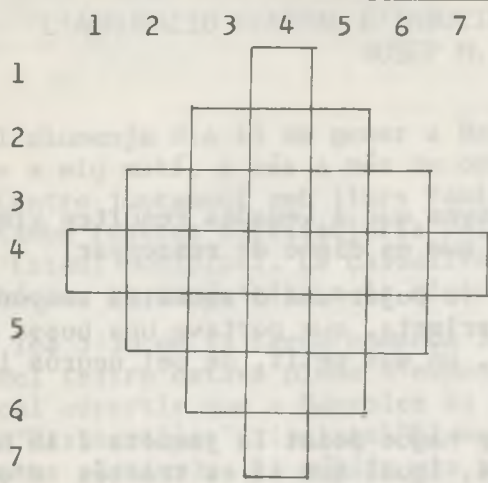
Jo no sabia si riure o si indignar-me. La meva deducció va ésser que aquestes senyoretetes tener el cervell desequilibrat.

Ignoro si aquell gos es merexia o no tots aquells compliments, però sí que us puc jurar, solemnement, que mai em passarà pel cap de preguntar a una bestiola d'aquesta mena si "tiene frío" ni si "se marea"!...

Si al capdevall el gos tampoc no em contestaria!

RAMON FERRE I MONTPLET

entretenciments

1er

Sabries trobar les vocals que falten?

2^{on}

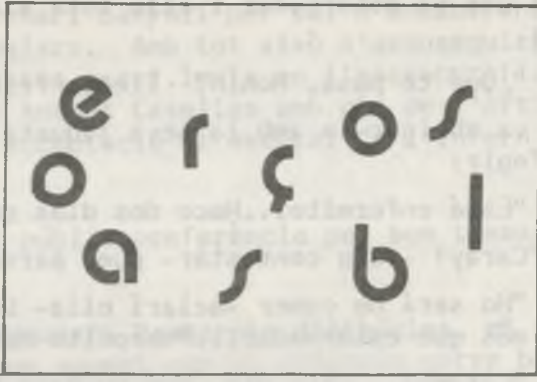
S- -l c-rc-l d- l- ll-n-
v- cr--x-nt, s-ny-l d- b-n
t-mps.

L- cr-m-, s- ís b-n cr-m-d,
- x-cs - gr-ns -ls -gr-d-.

HORIZONTALS: 1- cents. 2- Casa de camp
3- Obertura que travessa un cos o s'hi
fica endins. 4- Fet amb mètode. 5- Dit
d'alguna cosa que és ella tota sola,
pelada, sense acompanyament de res més
6- Cap cosa. 7- Consonant.

VERTICALS: 1- Consonant. 2- Donar exis
tència a alguna cosa. 3- Aparell gene-
rador de força que dóna moviment a una
màquina. 4- Cares petites. 5- (al re-
vés) Teixit més o menys clar de cerres
muntat en un cercol de fusta, que ser
veix per a posar farina, guix, etc.
6- Moviment convulsiu. 7- Consonant.

3er

Un jardí petit que és al costat
d'una bassa.

SOLUCIONS ENTRETENIMENTS DEL NUMERO ANTERIOR

- 1er.- Estenedor, Maus, Estret, Major, Magnes, Habana, Sorrall, Vern, Montseny i Castell.
- 2on.- Quan als núvols fan bassetes a la terra hi ha pastetes.
Quan el Montseny fa capell no et fiïs d'ell.
- 3er.- Els encantats.

FIRMES COL.LABORADORES:

F. Camprodon, 12
ARBÚCIES

**BAR
EL CENTRE**

F. Camprodon, 32
ARBÚCIES

**CANSLADERIA
Anna M.ª Ballús**

F. Camprodon, 6 ARBÚCIES

VIVES

FRANKFURT • GELATS • PASTES

F. Camprodon, 46 - ARBÚCIES

**LLIBRERIA
el pont**

PONT, 3 - ARBÚCIES

**PASTISSERIA
MIR**

F. Camprodon, 8 - ARBÚCIES

**CARNISSERIA
ARIMANY**

F. CAMPRODON, 4 - ARBÚCIES

**MATERIAL i
SANITARIS
PER A LA
CONSTRUCCIÓ**

F. Camprodon, 26 - ARBÚCIES

"la Caixa" a les escoles

MÚSICA · TEATRE · CINEMA · ÀUDIO-VISUALS D'ART · ANIMACIÓ · CANÇÓ
POESIA · CONFERENCIES · EXCURSIONS · VISITES DIDÀCTIQUES...

OBRA INFANTIL
DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"